

Hamu az égből

Hogyan is lehetne már szép
A nap, mely elment rég
S nincs már fény, se meleg
Ölelnék mindig téged.

Sorsom stagnál , nincs már remény
Hova juthat így a kemény?
S mi volt egyszer annó régen
Véget ért az esti fényben.

Hol van a boldogság, mi elkísért engem?
Talán a fák alatt...árnyékok majd megvéd!
S a madár, mely most dalolva száll
S fészke mi üressé talán.

Honnan jössz te apró élet?
Fentről talán s rám tekintesz,
Ha itt lennél úgy mint régen
Nem fájna oly sok éjen.

S mi mező olykor régen
Tündöklött az esti fényben
Hamu lett a földi létből
Vizesés a régi jégből.

S ha rád tekintek érzem:vége.
Nem vagy már az esti fénybe
Felnézek hát most az égre
Ezer mellet egyre nézve.